

Brev til det enkle menneske.

Hvem der du, enkle mann, kjære bror? Hvem er du, enkle kvinne, kjære søster?

Det var en gang en stor mester som holdt mange taler for helt vanlige mennesker. I mange av talene etterlyste mesteren mer mot hos menneskene til å gripe fatt i de store ting og til å ta ansvar for det. Han syntes at vår feighet var grunnen til hvorfor mange problemer ikke kunne løses.

Er du, enkle mann, feigingen, som mesteren har beskrevet? Er du, enkle kvinne, den lille kvinnen, er du, enkle mann, den lille mann som ikke tørr å stå oppreist med sannheten fordi du er redd for å gjøre en innsats. Lever du i redsel og blir spist opp innvendig?

Eller er du kanskje noen som forholdene i samfunnet ikke gir noe rom til å sette seg igjennom? En som blir holdt nede av de stadig økende despotiske krefter til makten og kapitalen? Er du et offer? Er du den som aldri har hatt noen sjanse, men den som er sint og venter på en mulighet når tiden er inne for deg?

Eller gjemmer du deg kanskje bak offerbordet og skuver problemene foran deg for å rettferdiggjøre din motløshet?

Er du mannen, kvinnen som har funnet det enkle liv? Lever du fattig i deg selv, vekk fra menneskenes mas og jag fordi du har fått innsikt i livet? Har du funnet friheten? Er du den som går anonym gjennom livet fordi du tilsynelatende ikke har fått noe kall til å lære. Er du lykkelig og tilfreds likevel?

Eller er alt dette bare unnskyldninger for hvorfor du ikke vil ta imot kallet om å være lærer? Unnskyldningen som skal ta fra deg det store ansvaret som vi står i, forfølgelsens fare og korset som det kan medføre?

Det er godt å leve enkelt. Det er godt å leve et enkelt liv. Menneskenes drøm om kjærlighet og hengivenhet er en enkel drøm. Å ta imot sannheten betyr å ha funnet det enkle, å være fattig i ånden.

Men det enkle skal ikke leve et liv for seg selv, det unndrar seg ikke. Det har et stort ansvar og den som lever enkelt har fått en stor oppgave. Det er de enkles oppgave å forene alle mennesker til slutt. Det enkle bærer det hele. Den enkle mannen, den enkle kvinnen er jordens salt. Den enkle er fellesskapets fundament.

I vår tid plages verden av store onder som for eksempel individualisme og narsisme. Fordi fellesskapet nesten overalt er gått tapt finnes det nesten ikke noe sted der det er trygt å være seg selv lenger. Vi alle lider av det. Spesielt barna lider av det. Belastet med denne negative erfaringen prøver de å beskytte seg mot det når de er blitt voksne. Byene er fulle av enslige som forskanser seg i sine ensomme huler. De har ingen virkelige kontakter og inngår ingen forpliktelser lenger. Ensomheten er deres ledsager, ikke det enkle. Deres overdrevne individualisme gir ikke rom for fellesskapet lenger. Selv om de ofte lengter, i all hemmelighet riktignok, etter fellesskapet i en menighet, er de livredde for kjærligheten og for reale menneskelige forbindelser.

Det enkle mennesket ser dette problemet og motstår denne negative trend. Det enkle mennesket trekker seg ikke tilbake, det tar imot oppgavene og bærer fellesskapet tilbake til menneskene. Dette mennesket prøver å skape steder i sitt omfelt der det er mulig å være seg selv.

Dagens hyperindividualist bryr seg ikke om noen lenger. Dette mennesket føler seg for intet ansvarlig - ikke en gang for seg selv. Det tar imot, hvor og så ofte det enn kan, men gir ingenting tilbake. Det har glemt at vi bare klarer å overleve *sammen*. Denne tilstand er et stort onde i vårt samfunn. Dersom vi ikke overvinner dette vil vi rett og slett gå under.

Det enkle mennesket har funnet det enkle igjen. Det ser at vi trenger hverandre og at fellesskapet ofte er fraværende allerede. Det enkle mennesket ser at vi trenger å leve for hverandre og at dette gir mening, skjønnhet, lykke og glede. Det har ikke glemt at våre barn er alles barn. Det overser ikke at vi har et felles ansvar for de gamle og syke. Dette enkle menneske ser at anonyme hjelpeorganisasjoner og sosiale tjenester ikke kan skape fellesskap. Det dreier seg ikke om å organisere noe det gjelder å gjøre dette til en hjertesak!

Det enkle mennesket er klar til å bære sin del. Det ser at det burde bry seg om og ta ansvar for to, tre andre mennesker som for eksempel barn, gamle, syke, sosialklienter, hjemløse og andre ofre. Bare slik kan vi nå målene. Dette mennesket har oppfattet at enhver voksen som ikke inngår et umiddelbart ansvar og bare bryr seg om seg selv, ikke har blitt virkelig voksen enda.

Dette høres ut som en tung byrde, som mange ofre og som å måtte selv stå tilbake. Ikke sant?

Det kan du si. Men hvis du virkelig tenker slik overser du det som er helt avgjørende. Fellesskapet krever ikke bare, det gir deg noe tilbake. Lykke og latter finner du bare der. Fellesskapet gir mening og styrke. Stillhet og kjærlighet, fred og medfølelse er ikke bare ord lenger når fellesskapet blomstrer. Menneskene anerkjenner at de er tapt uten denne følelsen som fellesskapet gir og de vil, hvis nødvendig, gi sitt liv for det. Hvis du har vært så heldig til å smake på virkelig fellesskap i ditt liv, vil du alltid lete etter det og kjempe for det.

Den enkle mannen, den enkle kvinnen, er de som har oppfattet budskapet. Enkle mann, kjære bror, enkle søster, kjære søster, du eier min kjærlighet og jeg er en av dere.

Samuel Widmer Nicolet
(lett forandret av Rainer Irslinger)